

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **S. T. K.**, zast. Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 5/101, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2019, čj. 300831/2019-VO, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2019, čj. 57 A 37/2019-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je státním příslušníkem Pákistánu. V roce 2014, po cca čtyřletém vztahu, uzavřel manželství s českou občankou. Opakovaně usiluje o vydání krátkodobého víza, zejména k tomu, aby s manželkou mohli na území ČR vést rodinný život (srov. k tomu např. rozsudky KS v Plzni ze dne 30. 6. 2016, čj. 57 A 131/2015-65; ze dne 10. 4. 2018, čj. 57 A 55/2017-88; či ze dne 24. 10. 2018, čj. 57 A 159/2018-64). Dne 12. 10. 2018 žalobce podal již několikátou žádost o vydání krátkodobého víza, kterou Velvyslanectví ČR v Islámábádu zamítlo rozhodnutím ze dne 11. 11. 2018. Dle velvyslanectví je manželství fiktivní a žalobce se dopustil obcházení zákona a podvodného jednání s cílem získat vízum k pobytu na území ČR [§ 20 odst. 5 písm. e) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky].

[2] Nynější spor se týká žádosti žalobce ze dne 10. 12. 2018 o nové posouzení důvodů neudělení právě zmíněného krátkodobého víza (§ 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019 žalovaný (opětovně) zamítl žalobcovu žádost o nové

posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou. Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem pro nepřezkoumatelnost. Konkrétně uvedl, že žalovaný se vypořádal jen s námitkami ohledně Nikah Nama (obdoba oddacího listu). Ostatní námitky zůstaly v napadeném rozhodnutí bez reakce. Žalovaný pominul všechny doklady, které žalobce předložil k žádosti o udělení víza, namísto toho se v rozhodnutí věnoval otázkám, které nejsou pro nynější rozhodnutí jakkoliv významné.

[3] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Má za to, že neměl povinnost vést vízový spis v českém jazyce. Stěžovatel se údajně dotazoval krajského soudu v jiném řízení téhož žalobce v rámci vyjádření k žalobě, zda má právní analýzy založené do spisu překládat do češtiny, avšak krajský soud na tento jeho dotaz nezareagoval. Chybějící překlad některých listin spolu s tím, že krajský soud ve věci nenařídil jednání, prý zásadním způsobem ovlivnily celý soudní přezkum napadeného rozhodnutí. Krajskému soudu stěžovatel dále vytýká, že se nedostatečně vypořádal s otázkou podvodu na straně žalobce. Dle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, jelikož se krajský soud nedostatečně vypořádal s cizojazyčnými podklady, ze kterých rozhodnutí stěžovatele čerpají a které citují.

[4] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti NSS posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. NSS však musí úvodem vyjádřit pochybnosti o kvalitě kasační stížnosti. Navzdory tomu, že stěžovatel nepochybně zaměstnává mnoho právníků, dokonce odborníků na problematiku cizineckého práva, zformuloval kasační stížnost, která je na samé hranici projednatelnosti. Stěžovatel se omezil na polemiku o domnělé nepřezkoumatelnosti rozsudku a smyšlených procesních vadách, aniž se byt' jen pokusil oponovat důvodům, na kterých krajský soud založil rušící výrok. Obsah kasační stížnosti však předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. takto např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Je nepochybné, že při vyřizování žádosti o krátkodobé vízum (§ 20 zákona o pobytu cizinců), respektive při novém posouzení důvodů neudělení víza (§ 180e odst. 6 téhož zákona), nelze použít ustanovení části druhé a třetí správního řádu (viz § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nelze tedy ani použít § 68 správního řádu, který stanovuje základní náležitosti rozhodnutí. Ve shodě s krajským soudem však NSS připomíná, že rozhodnutí musí dostát elementárním požadavkům na jeho obsah, tak, aby jej mohly správní soudy přezkoumat (podobně např. rozsudky ze dne 21. 12. 2011, čj. 5 Ans 5/2011-221, č. 2544/2012 Sb. NSS; ze dne 4. 7. 2013, čj. 1 Ans 9/2013-39, č. 2973/2014 Sb. NSS, body 20 a násl.; ze dne 31. 10. 2013, čj. 9 As 92/2013-41; a ze dne 29. 10. 2015, čj. 5 Azs 89/2015-30).

pokračování

[8] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud zrušil správní rozhodnutí zejména kvůli tomu, že ve správním spisu nebyly založeny překlady listin v cizím jazyku. To však není pravda. Krajský soud v bodě 52 rozsudku pouze předeslal, že stěžovatel soudu předložil „kopii správního spisu, který neobsahoval spisový přehled, jeho strany nebyly očíslovány a žádná z listin vyhotovená v cizím jazyku a založená ve spisu nebyla opatřena překladem do českého jazyka“. Tento aspekt, jakkoliv mohl při prvotních úvahách soudu o věci plnit nějakou úlohu, ani ve spojení s ostatními vadami vedení spisu nebyl důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud totiž v bodech 61 a násl. rozsudku zcela jednoznačně uvedl, že stěžovatel v napadeném rozhodnutí vypořádal pouze jeden okruh námitek. Stěžovatel v odůvodnění rozhodnutí pominul všechny zbylé námitky, které ve spojení s předloženými doklady měly prokázat žalobcova tvrzení. Dle krajského soudu se stěžovatel věnoval převážně otázkám pro věc zcela nepodstatným, uváděl nesrozumitelné a neodůvodněné závěry na úrovni domněnek, odkazoval na neidentifikovaná soudní rozhodnutí a dále též žádal žalobce o vysvětlení pákistánského práva, či mu v odůvodnění rozhodnutí kladl otázky (body 62 a 63 napadeného rozsudku). V tom se kasační stížnost zcela míjí s úvahami krajského soudu. Stěžovatel bohužel nepochopil odůvodnění rozsudku. NSS má za to, že jde přitom o odůvodnění zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Asi proto stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje s něčím, co nebylo důvodem pro zrušení rozhodnutí, namísto toho, aby polemizoval s jádrem úvah krajského soudu v bodech 58 až 66 (tedy že se stěžovatel v rozhodnutí zaměřil na otázky pro věc zcela bezvýznamné, a naopak nereagoval na žalobcovy námitky).

[9] V této souvislosti je irelevantní stěžovatelův poukaz na obsah jeho vyjádření k jiné věci téhož žalobce (vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 A 159/2018) či citace z odůvodnění rozsudku, který v této jiné věci krajský soud vydal. Předmětem kasačního přezkumu je rozsudek vedený Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 57 A 37/2019, nikoliv jiný rozsudek téhož soudu ve věci téhož žalobce. Rovněž je lichá námitka, že ve věci mělo být nařízeno jednání a stěžovatel se jej nedomáhal jen proto, že tak učinil žalobce. Pokud krajský soud ruší rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost, činí tak zpravidla bez nařízení jednání [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[10] Stěžovatel dále kritizuje, že se soud nedostatečně vypořádal s cizojazyčnými podklady rozhodnutí. Ani tato námitka nemůže obstát. Stěžovatel totiž v podstatě po krajském soudu chce, aby doplňoval chybějící důvody rozhodnutí. Nic takového však není úkolem správního soudu, naopak by takovéto počínání soudu bylo protizákonné (k tomu viz již rozsudek ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003-58).

[11] Konečně stěžovatel v kasační stížnosti vznesl i jednu věcnou výtku. Krajský soud se prý nedostatečně vypořádal s jedním ze dvou „zamítacích“ důvodů, konkrétně s důvodem dle § 20 odst. 5 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož se rodinnému příslušníku občana EU krátkodobé vízum neudělí, pokud se dopustil podvodného jednání s cílem získat vízum k pobytu na území. Ani tato námitka však není důvodná. Krajský soud totiž v rozsudku stěžovateli předestřel detailní návod, jak je třeba v případě žalobce dále postupovat. Z něj také jasně plyne, proč nepovažoval právě zmíněnou otázku za významnou. Soud v bodě 65 vysvětlil, že „[o]kolnosti uzavření sňatku a jeho registrace v Pákistánu jsou v těchto fázích řízení pro rozhodnutí žalovaného právně bezvýznamné (ty byly řešeny a posouzeny v předchozích vízových řízeních). Úkolem žalovaného je zabývat se pouze a

jedině tím, zda nově tvrzené a prokázané skutečnosti v řízení o vízum ze dne 12. 10. 2018 odůvodňují závěr, že manželství (byť i mohlo být uzavřeno účelově) se vyvíjí tak, že ho lze považovat za trvalý manželský svazek. Žalovaný neztratí z paměti, že sňatek (i pozdější vztah manželů, jejichž manželství bylo založeno účelovým sňatkem) není možné považovat za účelový sňatek (vztah) pouze z toho důvodu, že je spojen s výhodou přistěhovalectví nebo s jinou výhodou, a že není oprávněn zabývat se kvalitou vztahu. Pokud manželství plní svou funkci, není možné takové manželství považovat za účelově uzavřené, a to ani tehdy, když tomu tak od jeho úplného počátku nebylo“ (zvýraznění doplnil NSS). Dle krajského soudu stěžovatel špatně uchopil žádost žalobce o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Posuzoval ji – ostatně jako i v předchozích řízeních – optikou účelově uzavřeného sňatku, kterou již nyní dle krajského soudu použít nelze. Stěžejní skutková a právní otázka se od počátku sporu o krátkodobé vízum zcela změnila, a to zejména s ohledem na čas, který od uzavření manželství uplynul, a dále vzhledem k tvrzené a neutuchající trvalosti vazeb mezi žalobcem a jeho manželkou, uzavřel krajský soud.

[12] Ani jedna ze stěžovatelových námitek tedy není důvodná.

[13] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalobci žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. března 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu